

ΣΚΟΡΠΙΖΕΙ!

Καὶ ἡ ἀπάντησις ἦλθεν. Ἀπάντησις ὑπὸ μορφὴν ἐρωτήσεως.

–Καλὰ ὅλα αὐτά. Καὶ ἡ διαπίστωσις τῆς καταστροφῆς ποὺ ἔφευρον ἡ ἄρνησις καὶ αἱ εὐχαὶ καὶ αἱ προσδοκίαι... Ἀλλά... ἀλλὰ σεῖς, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς διαπιστώσεις καὶ τὰς διαμαρτυρίας καὶ τὰς εὐχάς, τί ἄλλο κάνετε, ὥστε νὰ βοηθήσετε τὴν ἀνθρωπότητα νὰ συνέλθῃ, νὰ συγκρατηθῇ, νὰ σωθῇ ἀπὸ τὰς συνεπείας τῆς ἀρρώστειας τοῦ πλανημένου πολιτισμοῦ; Τί θετικὰς ὑπηρεσίας προσφέρετε;

Εἰς τὴν ἀπάντησιν-ἐρώτησιν αὐτὴν θὰ ἠμποροῦσε, βέβαια, νὰ ἀντιτάξῃ κανεὶς ὅτι ἔχει μέσα τῆς ἓνα βασικὸν λάθος. Ὅτι εἶναι διατυπωμένη εἰς δεύτερον πρόσωπον, ἀντὶ νὰ εἶναι εἰς πρῶτον. Ὁ ἐρωτῶν-τιμητῆς θὰ ἔπρεπε, βέβαια, νὰ ἐρωτήσῃ πρῶτα τὸν ἑαυτὸν του. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἐξέχασεν ὁ τιμητῆς. Ἄς τὸ ξεχάσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς. Καὶ ἄς παρακολουθήσωμεν τὸν ἀμείλικτον αὐτὸν τιμητῆν, ποὺ ὑψώνει τὸν δείκτην τῆς δεξιᾶς καὶ τὸν στρέφει πρὸς ἓνα ἕκαστον ἀπὸ ἐκείνους ποὺ πονοῦν διὰ τὴν πνευματικὴν ἀρρώστειαν καὶ θρηνοῦν διὰ τὰ παραστρατήματα.

–Σεῖς, δὲν μοῦ λέτε, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς θρήνους σας, τί θετικὰς ὑπηρεσίας προσεφέρατε διὰ τὸ καλὸν καὶ τὴν πνευματικὴν ἐξυγίανσιν τῆς κοινωνίας μας, σεῖς προσωπικῶς;

Ἦ, βέβαια, εἰς τὸν αἰῶνά μας, εἰς τὴν κοινωνίαν μας ὑπάρχουν εὐτυχῶς καὶ ἐκεῖνοι (καὶ δὲν εἶναι καὶ τόσον ὀλίγοι) τῶν ὁποίων ὁ βίος –ἐμφανῆς ἢ ἄσημος– εἶναι ἀποστομωτικὴ ἀπάντησις εἰς τὸν τιμητῆν. Ἄλλ’ οἱ ἄλλοι; Οἱ περισσότεροι; Αὐτοί... αὐτοὶ ὑψώνουν τοὺς ὠμούς...

–Ἐγώ; Καὶ σὰν τί ἠθέλατε νὰ κάμω ἐγώ;

Σὰν τί; Ὅστε οὔτε αὐτὸ λοιπὸν; Οὔτε νὰ σκεφθῇ δὲν μπορεῖ ὁ μελαγχολικὸς «καλοπροαίρετος» ἄνθρωπος, οὔτε νὰ ἐξετάσῃ μόνος του τί ἄρὰ γε θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ; Πρέπει ἄλλοι νὰ σκεφθοῦν διὰ λογαριασμόν του;

Καὶ ὅμως, ἔτσι εἶναι! Ὅταν ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν, ἐπὶ αἰῶνας, οἱ φορεῖς τῆς πνευματικῆς νόσου, τῆς ἀρνήσεως, εἰργάζοντο διὰ νὰ κρημνίσουν κάθε ἀνωτέραν πνευματικὴν ἀξίαν, οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ποὺ ἤξεραν τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἦσαν φύσει καὶ θέσει οἱ πρόμαχοι καὶ ἐργάται τῆς, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐκινούσαν περίλυποι τὸ κεφάλι, ἔκλαιαν, ἐθρήνουν, **[σελ. 50]** ἐπέκριναν, ἀλλὰ νὰ κινηθοῦν λίγο... νὰ σκεφθοῦν κἂν μήπως μποροῦν νὰ κινηθοῦν, κάτι νὰ κάμουν καὶ αὐτοί, κάπως νὰ συμβάλουν εἰς τὸν ἀνώτερον πνευματικὸν ἀγῶνα;... Κάθε ἄλλο!

Ὁκνηρία σκέψεως; Ἐλλειψις διαφωτισμοῦ; Χλιαρότης τῆς ἀγάπης; Ἐνδιαφέρον διὰ τὸ χουζοῦρι μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν; Ἴσως! Ἄλλ’ ἐκεῖνο ὡς πρὸς τὸ ὁποῖον δὲν χωρεῖ τὸ «ἴσως», διότι, ἀπλούστατα, ὑπάρχει ἡ βεβαιότης, εἶναι τὸ ὅτι ἡ

νοοτροπία αυτή και η αδράνεια αποτελούν και αυτά μίαν μορφήν της άρνήσεως, αυτής της έγκληματικής άρνήσεως που προκαλεί τους θρήνους. Όλα τα βιβλία τα άνατρεπτικά και όλα τα δηλητηριώδη, έμφανη και υποχθόνια, μέσα της άρνητικής προπαγάνδας του ύλισμοῦ και της άνατροπής και της έξοντώσεως του πνεύματος θα ήσαν, όλα, μα όλα, χωρίς καμμίαν ένεργειαν και βλάβην, αν δεν υπήρχεν η αδράνεια. Η μελαγχολική και πενθοῦσα, αλλά δι' αυτόν τόν λόγον έπιβλαβεστέρα αδράνεια της μεγάλης μερίδος εκείνων που γνωρίζουν την Άληθειαν, που πιστεύουν εις αυτήν, αλλά εις τὸ στάδιον του πνευματικοῦ αγώνος προτιμοῦν τὰς κερκίδας τῶν θεατῶν ἀπὸ τὸν στίβον!

Θλιβερόν τὸ κεφάλαιον αὐτό; Νὰ τὸ κλείσωμεν; Ἔστω, ἄς τὸ κλείσωμεν λοιπόν. Ἄς ἀφήσωμεν τὸ τί εις τὸ παρελθὸν ἔγινεν, ἢ μᾶλλον δὲν ἔγινεν. Ἄλλὰ τώρα; Τώρα πὸν καταβάλλεται τόση προσπάθεια διὰ τὴν πνευματικὴν ἐξυγίανσιν τῆς ἀνθρωπότητος; Τώρα, ὅπου καὶ μέσα εις τὸν τόπον μας τόση καὶ τόσον ἐλπιδοφόρος ἐργασία πνευματικῆς ἀφυπνίσεως καὶ ἀνυψώσεως συντελεῖται; Τώρα πὸν δὲν λείπει οὔτε τὸ παράδειγμα, οὔτε ἡ ἐνθάρρυνσις, οὔτε τῆς ἐπιτυχίας ἢ πρώτη τονωτικὴ πεῖρα; Τώρα πλέον; Καὶ πάλιν ἀδράνεια καὶ καθήλωσις εις τὰ θεωρεῖα; Καὶ πάλιν θὰ ὑπάρχουν οἱ ἀδρανεῖς καὶ ἀπρακτοῦντες «φίλοι» τῆς Ἀληθείας;

«Ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ σκορπίζει». Τὸ εἶπεν Ἐκεῖνος πὸν εἶναι προσωποποιήσις τῆς Ἀληθείας. Καὶ τὸ εἶπε δι' ὅλους. Δι' ὅλους, χωρίς ἐξαιρέσεις. Διότι ὅλοι μποροῦν κάτι νὰ κάμουν. Κάτι, ἔστω καὶ φαινομενικῶς ἐλάχιστον. Καὶ ὅποιος ἤμπορεῖ κάτι νὰ κάμη, διὰ νὰ βοηθήσῃ εις τὸ συντελούμενον ἔργον τῆς πνευματικῆς ἀνορθώσεως, καὶ δὲν τὸ κάμνει, αὐτὸ τὸ τόσο δά, τὸ ἐλάχιστον, αὐτός, ἄς μὴ αὐταπατᾶται, εἶναι ἐχθρὸς τῆς Ἀληθείας. Τόπος διὰ μελαγχολικούς, ἀδρανεῖς θεατὰς δὲν ὑπάρχει πλέον. Ὅποιος δὲν ἐρευνᾷ κάθε ἡμέραν τί μπορεῖ νὰ κάμη διὰ τὸ ἔργον τοῦ διαφωτισμοῦ ἔστω καὶ μόνον τοῦ ἀμεσωτέρου περιβάλλοντός του, καὶ ὅποιος παραλείπει νὰ χρησιμοποίησῃ τὴν, ἔστω ἐλάχιστην, δυνατότητα πὸν τοῦ παρέχεται πρὸς τοῦτο, αὐτὸς δὲν ἀπρακτεῖ ἀπλῶς. Συμμαχεῖ μὲ τὴν ἄρνησιν. Εἶναι καὶ αὐτὸς μὲ τὸν τρόπον του ἀρνητής. Κάνει καὶ αὐτὸς ὅ,τι καὶ οἱ μεγάλοι ἐγκληματῆται ἀρνηταὶ καὶ άνατροπεῖς. Κηρύττει, μὲ τὸ παράδειγμά του, τὴν ἀδράνειαν, τὴν ἀδιαφορίαν. Ἄντὶ νὰ συντελῇ εις τὴν συνένωσιν τῶν πνευματικῶν δυνάμεων, ἀντιδρᾷ εις τὸ ἔργον αὐτό. Σκορπίζει!